

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτος μας χρόνος είναι,
κι' εδρα πάλιν αὖ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορά θά βῶινη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταδαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
Μοναχὰ ὅτ' ἔπαρχίας — καὶ ὅτ' ἔξωτερικόν.
Ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπάντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μὴ δακρύει.

Δευτέρα Ἰουλίου
καὶ καῦμα τοῦ ἡλίου.

Πέντε πούντος κι' ἑβδομήντα καὶ ἀκόμη ἑκατόν,
κι' ὁ Ρωμῆος γιὰ τοὺς Δημάρχους ἀλλαλάζων καὶ σκιρτῶν.

Δημάρχων βίος καὶ πολιτεία
καὶ ἄλλα ἦθη αὐτῶν παντοῖα.

Α'

Δημήτριος Σούτρος, Πρίγκηπας, μεγάλος Φαναριώτης,
μηχανικός, ὑδραυλικός, καὶ παλληκάρι πρώτης.
Σοῦ ἔχει μία δύναμι ὅτ' ἔχει χέρια καὶ ὅτ' ἔχει πῆδη,
ὅπου σπῆναι μόνος του δὲν ξέρω πῶσα βῶδια,
ἴσως ν' ἀνέβῃ ἄρκετα ὅτ' ἔχει πῆδη βῶδια
καὶ νὰ κυλίσῃ κατὰ γῆς καὶ τὸν Κουταλιανό.

Μὲ δὴν γερὰ κτυπήματα ἴσως νὰ ρίξῃ λεύκη,
εἶναι καὶ πρῶτος ὅτ' ἔχει καὶ πρῶτος εἰς τὸ ζεῦχι,
μὰ τρέχει καὶ περίφημα ὡς εἶδος τι ζαρκαδι,
καὶ φαίνεται καλλίτερος ἀπ' ὅλους ὅτ' ἔχει σημάδι.
Ὡς καὶ τοῦτον σκοπευτὴ δὲν εἶδα ὅτ' αἰῶνας,
ποῦ μὲ τὴ σφαῖρά του περνᾷ τὴν τρύπα τῆς βελόνας.

Τὸ ἄλφα βῆτα τόμαθε εἰς τὸ γνωστὸ Τατόι
κι' ἔχει περνοῦσε μὴ χαρὰ χειμῶνα καλοκαίρι,
ἀλλ' ἂν καὶ εἶναι Πρίγκηπας κι' ἀπὸ μεγάλο σῶϊ,
μὰ καὶ τὸν Σουφράπικο καὶ τὸν συρτὸ τὸν ξέρει.
ἔχει κι' ἀντάμηνους σκοπούς, σουραύλι καὶ λαγούτο,
τὸ ἔρι Ἐρινάκι μου, καὶ ἄλλα σὰν καὶ τοῦτο.

Ἐπολέσας γιὰ τὰ νερά κι' ἐδῶ καὶ ὅτ' ἔχει Παρίσι
κι' ὅπου πατοῦσε φούτωνα ἴσως νὰ τοῦ καὶ μὴ βροῖ.
Ἐν τούτοις ἐπολέμησε κι' αὐτὸς γιὰ τὴν πατρίδα
καὶ ἀπὸ βόλι Τούρκικο ὅτ' ἔχει στήθος ἐπληγώθη,
κι' ἀπὸ νερά ἐγέμισε μὴ μέρα τὴν Χαλκίδα,
καὶ τότε πῆλ' ἐστέρνα χρυσὰ ἐστεφανώθη.

Καὶ Δημάρχος ἔφυτρωσε πολὺ μικρὸς ἀκόμα
κι' ἀπέμεινε ὁ Κυριακὸς μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.
Βερουτιανοὶ τὸν ἔφαγαν κι' αὐτὸν τὸν τσελεπή
καὶ ἀπὸ τότε ὁ φτωχὸς δὲν εἶδε προκοπή,
καὶ τώρα πῆλ' εἰς τὸν Τσιγγερὸ τὴ συνδρομὴ του δίνει,
ἐνθ' αὐτὸς ἀμφίβολον καὶ Σύμβουλος ἂν γίνῃ.

Κι' ἀπὸ ὅτ' ὁ Σούτρος ἔλαχε ὁ Δήμος Ἀθηνῶν,
θερμὰς δεήσεις ἔστειλαν πολλοὶ ὅτ' ὁ οὐρανόν,
κι' αὐτοστιγμὴ ἀνέβαλλον αἱ δάφναι κι' αἱ μυρσίνας,
καὶ μὲ νερά ἐγέμισαν αἱ πάγκαλοι Ἀθῆναι,
Καισαρινή. Κολοκυθοῦ, Σεπόλια καὶ Πατήσα,
καὶ ὅπως ὀλιγώστεψε καὶ τῶν σκυλιῶν ἡ λύσσα.

Καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα σὲ τούτοις τῆς ἡμέρας,
ποῦ καθαρίζονται παντοῦ ἡ βρομιαὶ καὶ ἡ λέραϊς,
ἓνα παλοῦνι ἀπαντᾷ πρῶτ' ἄλλ' ἔμπρὸς σου
καὶ δὲν εἰξεύρεις τί νὰ πῇς καὶ κάνεις τὸ σταυρό σου,
μαθαίνεις δὲ μετὰ πολλὰ πῶς τοῦτο τῶν στήθων
ὁ Δημάρχος τῶν Ἀθηνῶν γιὰ νὰ εἶδῃς βροῖ.

Αὐτὰ ὁ Σούτρος ἔκαμε... ἀλλὰ ἐπὶ τὸν δρόμον
καὶ γιὰ τὸν Σούτρον σὰν πολλὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶπα,
καὶ γιὰ νὰ μὴ πολυλογῶ σὰς λέγω ἐν συντόμῳ
ὅτι καὶ τοῦτος ἔκαμε μὲς ὅτ' ἔχει μὴ τρύπα.
Ἀλλὰ τὸ θέλει ὁ λαὸς καὶ ὁ δὲν εἶδῃς κούρελ' ἔχει
νὰ βγῇ ὁ Σούτρος Δημάρχος καὶ ὅτ' οἱ παραλήδες.

Β'.

Ὁ Χρήστος Ράλλης, ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργίου Ράλλη, ἀνεψιὸς ἀπὸ μητρὸς τοῦ Κίτσου τοῦ Τζαδέλλα, Σουλιώτης λεβεντόκορμος μὲ φλογερὸ κεφάλι, καλοθερμμένος καὶ ξανθός, ποῦ εἶναι μίᾳ τρέλλα. Ἀντάρτης καὶ πολεμιστὴς σὲ περασμένα χρόνια, ὅπου ἀκόμη ἀστραφταν τσακπράζια καὶ μιλιόνια.

Κι' ἐκεῖνος τότε ἤθελε νὰ κἀμὴ κατι τί καὶ ἦτο μ' ἄλλους ἑτοιμοὺς νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Κρήτη, ὅπου τὸν ὁ πατέρας του τὸν πῆρε ἀπ' ταῦτι καὶ ἄρον ἄρον γρήγορα τὸν ἔφερε 'στὸ σπῆτι. Κι' ἔτσι ὁ Χρήστος ἔμεινε εἰς τὴν Ἀθήνα πάλι, χωρὶς μὲ λῆγαις τουφεκιᾶς τὸ ἄκτι του νὰ βγάλῃ.

Οὐχ ἦτον ὑπερέτης μεγάλως τὴν πατρίδα, καθόσον ἦτο καὶ αὐτὸς 'στὴν Ἐθνοφυλακὴν, ἐκτὸς δὲ τούτου ἐδῶλε καὶ μὴ ἐφημερίδα, ἐκδομένην τακτικῶς κατὰ Κυριακὴν. Καὶ τόσον τὸν ἀνέδειξε ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη, ὅπου κι' ἀνθυπολοχαγὸς κατήντησε νὰ γίνῃ.

Εἰς τὴν μελέτην ἔπεσε κατόπιν μὲ μανίαν κι' ἐσπούδασε ἱατρικὴν κι' ἐδῶ κι' εἰς Γερμανίαν. Μὰ κι' ἐκεῖ πέρα ἔκαμε μεγάλο νταραβέρι καὶ τὸ σπαθὶ δὲν τοῦλειπε στιγμὴ ἀπὸ τὸ χέρι, ἐμονομάχει ἔξαφνα χωρὶς καμμιὰ αἰτία, καὶ τὸνομά του ἔτρεμαν τὰ τόσα σωματεία.

Τοὺς ἔκοψε τὴ φέρα των μὲ τὴν σπαθὶὰ τὴν πρώτη καὶ ριπιτὶ τοὺς πῆγαινε ἐμπρὸς εἰς τὸν Σουλιώτη. Ὡτὴ Λεῖψια, 'στὸ Μόναχον, 'στὴ Βόννα, 'στὴν Ἑρλάγγη, κάθε Φλαφλοῦχτερ σπαθιστὴ τὸν ἔπερνε φαλάγγι, κι' ἀφιλητὴ δὲν ἄφινε κυρίαν Γερμανίδα, καὶ οὕτω πῶς 'στὴν ξένην γῆν ἐτίμα τὴν πατρίδα.

Μὲ Μαργαρίτας τᾶρσε συχνὰ νὰ ραχατεύῃ κι' εἰς ταύτας ἀφιέρωνε καὶ ρώμην καὶ ὕψαιον, διότι τὸν ποδύγουρον ἀπὸ μικρὸς λατρεῖται, κι' ἴσως γι' αὐτὸ ἐσπούδασε καὶ γυναικολογίαν. Κι' ἂν καὶ παρήλθεν ἡ τρελλὴ τοῦ σφρίγους ἡλικία, τὸ στήθος του κατήντησε βραδάνων κατοικία.

Τὸν ἐπανεῖδε σθεναρὸν ἡ πατρικὴ του στέγη μὲ φῆμην ἐπιστήμονος πρὸς πᾶν καλὸν προθύμου, καὶ τώρα, ὡς ὁ ἴδιος 'στοὺς ἐκλογεῖς του λέγει, θέλει νὰ γίνῃ Δήμαρχος γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Δήμου. Ἀλλὰ γιὰ τοῦτο κι' ὁ Ρωμῆος ποσὼς δὲν ἀμφιβάλλει... τοιοῦτος εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργίου Ράλλη.

Γ'.

Τσιγγρὸς Ἀνδρέας...ρίξετε γι' αὐτὸν μὴ τρακατροῦκα, τὸν ξέρουμε κι' ἐμεῖς ἐδῶ, τὸν ξέρουμε κι' ἄλλοι, ἢ ἅμια του ἐλέγετο κατ' ἄλλους Ἀγγεροῦκα, κατ' ἄλλους δὲ Μπατούδενκα, κατ' ἄλλους Ζαμπελοῦ. Ἀλλ' ὅπως κι' ἂν ἐλέγετο γιὰ τοῦτο δὲν μᾶς μέλει καὶ ὁ καθένας ἄς τὴν πῇ μὲ τὸνομα ποῦ θέλει.

Ὁ Χιώτης ὁ πατέρας του ἀπὸ τὰ πρῶτα τζέκια ἦτο γιατρὸς περίφημος ἐκεῖνου τοῦ καιροῦ, μ' ἓνα κλυστήρι ἔτρεχε 'στὴς Ἀνδρου τὰ σοκάκια καὶ λένε πῶς ἐγιάτρευε πολλοὺς 'στὰ κουτούρα. Ὁ δὲ Ἀνδρέας ὁ υἱὸς, ὁ πλήρης μεγαλείου, εἶδε 'στὴς Ἀνδρου τὸ νησι τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου.

Κι' ἐξηκολούθει ὁ πατὴρ νὰ τρέχῃ 'στοὺς ἀρρώστους καὶ νὰ ἐκδίδῃ συνταγὰς τὴν σήμερον ἀγνώστους. Ἀλλὰ οἱ ἐξοχώτατοι καὶ τότε δυστυχῶς ὥσαν καμπόσους τωρινούς εἶχαν μεγάλα χάλια, καὶ ὁ γεννήτωρ τοῦ Τσιγγροῦ ἀπέθανε πτωχός, ἀφήσας εἰς τὸ τέκνον του ὀλίγα σερβιτάλια.

Ταῦτα πωλίσας ὁ υἱὸς γιὰ 'λίγο χαρτζήλικι τὸν τόπον τῆς γεννήσεως παρήτησεν ἐκεῖνον, καὶ 'στὴν Κωνσταντινούπολι ἐπῆγε μὲ καὶ τι, γενόμενος ὑπάλληλος εἰς τὴν Πετροκοκκίνων. Ἀλλ' ἔμως ὁ διαβόητος γυῖός μὲ τὴν πολλὴν του γὰρ κατάρθρωσε ὀργήγορα κι' ἀφέντης νὰ φωτῶσιν.

Κι' ἀπάνω ποῦ 'μεγάλωσε χωρὶς νὰ τὸ πιστέψῃ κι' ἐνῶ μὲς 'στὰ τεττέριχα του δὲν εὗρισκε ζήμια, εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐπῆγε ν' ἀσκητέψῃ, γιὰ ν' ἀποδείξῃ καὶ αὐτὸς σωστὴ τὴν παροιμία, πῶς εἶπ' οἱ Χιώταις 'στὸν ντουνηζ 'γεννήθηκαν λωλοὶ, ὁ ἕνας ὀλιγώτερο κι' ὁ ἄλλος πλεονέκτη.

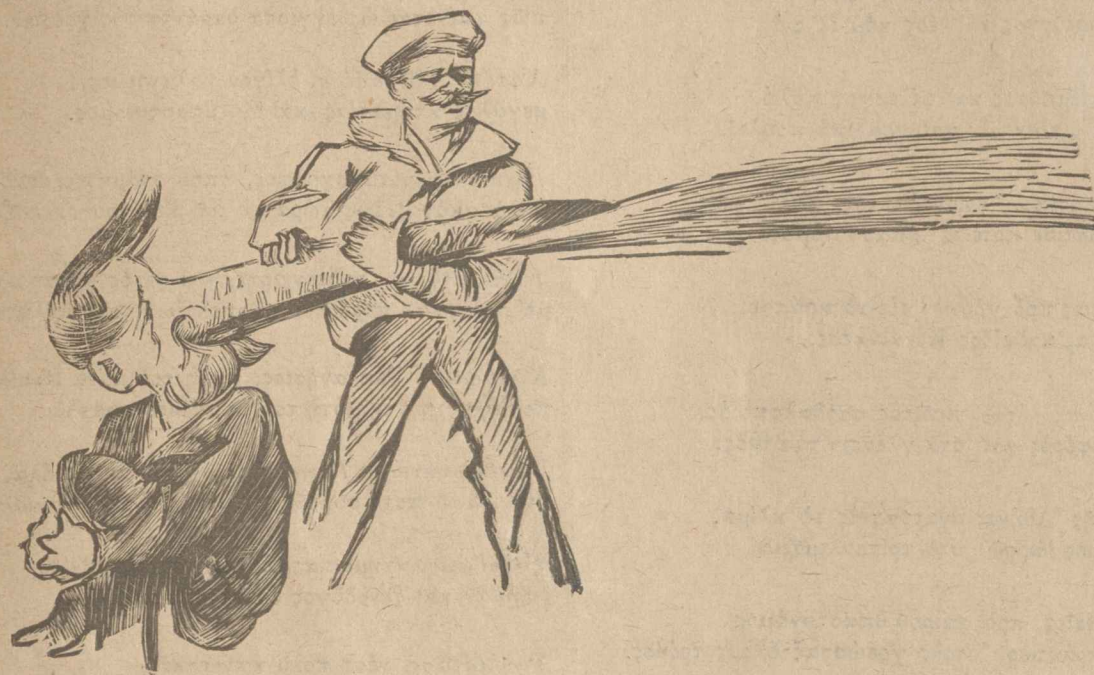
Ἐκεῖν' ἡ καλογερικὴ πολὺ βαρεῖα τοῦ φάνη, δὲν τᾶρσε νὰ τρέφεται μὲ τούρανου τὸ μάννα, καὶ εἰς τὴν Πόλι γύρισε τὸν ἔμπορο νὰ κἀν καὶ ἡῦρε καὶ τὸν Κορωνιό, τὴν ἄλλη μαλαγάνα. Μὰ κι' ὁ Σκουλούδης 'κόλλησε εἰς τὸν σῆρ Ἀνδρέα κι' ἔτσι ἐσμίξανε κι' οἱ τρεῖς σὲ μὴ χρυσὴ παρία.

Δουλειαὶς μὲ φούνταις ἄρχισαν ἀπὸ κοινὸν νὰ κάνουν κι' ἐδούλευαν κι' ἐδούλευαν χωρὶς καὶ νὰ χάνουν, ὡς ἔδου πλεόν τῆς Τουρκίας ἐσπάζανε τὴ μούρη κι' ἀπὸ τὴν Πόλι τῶκοφταν διὰ νυκτὸς κουμπούρι. Καὶ δίχως τὴν φευγάλα των νὰ μυρισθῇ καίς εἰς τὰς Ἀθήνας ἔφθασαν τραπὶ ὁμογενεῖς.

Ἀφοῦ μᾶς ἦλθε πῆξ ἐδῶ τί ἔκαμε κατόπιν εἶναι γνωστὸν 'στοὺς Ἕλληνας καθὼς καὶ 'στὴν Εὐρώπῃ. Κι' ὅσα καλὰ προσέφερε εἰς τὴν πτωχὴν πατρίδα τὰ ξέρουμε καὶ οἱ μικροί, τὰ ξέρουν κι' οἱ μεγάλοι, τὰ βλέπετε γραφόμενα σὲ κάθ' ἐφημερίδα, καὶ τὸ νομίζω περιττὸν νὰ τἀραδεῖξω πάλι.

Τὸ σπῆτι τοῦ σῆρ Τσιγγροῦ θαρρεῖς πῶς εἶναι χάνη παντρεῖται τὴ φτωχολογιά, παντοῦ προσφέρει δῶρα, καὶ μπάλους 'στὰ σαλόνια του τὰ καρναβάλια κάνει, ἀλλ' ἅμα 'λίγο τοῦ φανῇ πῶς 'πέραςε ἡ ὥρα, εὐθύς καὶ πολυέλαιο καὶ σπερματάστα σδύνει καὶ τὰ παπούτσι μὴ χαρὰ 'στοὺς καλεσμένους δίνει.

Καὶ τώρα ὅσοι τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον κρίνουν ὡς Δήμαρχον τὸν Ἀθηναῖον καὶ τὸν Τσιγγρὸ προτείνουν. Μὰ ὁ Τσιγγρὸς δὲν δέχεται, τὴν τιμὴν τὸν φθάνει, ἀλλ' ἂν τὸν βγάλουν δέχεται, τί διάβολο νὰ κἀν; Καὶ ἴσως 'δοῦμε μὴ φορὰ κι' αὐτὸν 'στὸ Δημαρχεῖον πρὸς δόξαν καὶ τὸν Ἀθηναῖον, ἐμοῦ τε καὶ τὸν Χίον.

Νὰ ποῦ σὰς καταβρέχομε μὲ τέτοιο ποτιστήρι καὶ σεῖς δὲν τὸ γνωρίζετε 'στὸν Δήμαρχο χατήρι.

Δ'.

Νικόλαος Καλλιφρονᾶς, υἱὸς τοῦ μπαμπαλῆ, ὅπου σχεδὸν κατήντησε τὸ σιχίχτρο 'στὴ Βουλῇ, νὸς πολὺ φιλότιμος μὲ θετικὸ κεφάλι, ἔχων κουμπάρους πρὸ πολλοὺς καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Ράλλη, γινώσκων δὲ κατ' ὄνομα τοὺς Ἀθηναίους ὅλους, ἀπὸ παιδάκι τοῦ σχολεῖο ποῦ ἐπαιξε τοὺς βόλους.

Εἰς ἐκλογὰς διέρρευσε ἡ πρώτη του νεότης μὲ χειραφίλας διαρκεῖς, μὲ κουμπηριάς καὶ ἄλλα, κι' εἰς ὅλους ἀνοικτόκαρδος κι' ἀληθινὸς ἱππότης ἔφθους καὶ φίλους δέχεται 'στὴν πατρικὴ του σάλα. Καὶ δὲν 'μπορεῖ 'στὸ δρόμο του κανένα ν' ἀπαντήσῃ κι' εὐθὺς ὑποκλινέστατα νὰ μὴ τὸν χαιρετήσῃ.

Σύμβουλοι παραλειφθέντες, Πάρεδροι λησμονηθέντες.

Μπαλάνος, δικηγόρος, δεινὸς νομομαθὴς, φιλικὸς καὶ πρῶτος καὶ ἀνθρωπὸς εὐθύς.

Μπαρτζάκης, νέος ἄγνωστος, ἐλθὼν ἀπὸ τὴν Κρήτην, κι' ἐπαγγελίμενος ἐδῶ τὸν ἔμπορομεσίτην.

Κυττάζει σὲ παράθυρα, κυττάζει σὲ μπαλκόνια, οὔτε στιγμὴ δὲν στέκεται ὁ Νικόλαος ἄργος, καὶ διπλωμάτης ἔγινε σὲ περασμένα χρόνια καὶ εἰς τοὺς Ἐθνοφύλακας ἀνθυπολοχαγός. Καὶ ἄλλας θέσεις ἔλαβε σπουδαίας καὶ πολλὰς, ἐπ' ὧ καὶ τὸν εὐγνωμονεῖ ἐκ μέσης ἡ ἑλλάς.

Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον ἐξ ὅλων τούτων ἦτο πῶς καὶ ὁ Νίκος μὴ φορὰ ἐπῆγε 'στὸ Παρίσι γιὰ νὰ σπουδάσῃ Δήμαρχος, καθὼς διεθυλλεῖτο, καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ σχεδὸν μὴ γυρίσῃ. Τοιοῦτος εἶναι κι' ὁ υἱὸς τῆς σεβαστῆς ἀντίκας, εἰς δὲν θοῖαδους ἐκλογῶν εὐχόμεθα καὶ προίκα.

Ἀντωνιάδης Γάμα, ρέκτης πρὸς πᾶν καλόν, ἀνίμων εἰς τὴν τάξιν τῶν βιβλιοπωλῶν.

Μαράλης, ταβερνιέρης, μὲ τότρη εἰς τὸ χέρι, γυῖός τοῦ Στρατῆ Μαράλη, ἀρχαῖου μπουροτιέρη.

Ειρήναρχος Βακράτσας, πολύ μελαχρινός,
Σύμβουλος εκ δευτέρου και σοφιστής δεινός.

Αίσωπος, Ἀθηναῖος...περὶ αὐτοῦ τί φῶ;
εἶναι λαμπρὸς χειρουργὸς καὶ νέος κόμ' ἔλ' φέ.

Δέλτα Βεζάνης, ἔμπορος καὶ φίλεργος πολὺ,
ποῦ μαστραπάδες διχλεχτοῦς καὶ γραλικά πρυλεῖ.

Πατύχας, κχοποτροποῖς γνωστότατος, ἀλλ' ὅμως
θαρρῶ πῶς ἐχρημάτισε ποτὲ κι' ὑπαστυνόμος.

Κινάτος, ἀστυνόμος πρὸ χρόνων εἰς τὸ κράτος,
μὰ τώρα κτηματίας καὶ εἶδος Κιγκινάτος.

Ὁ γνωστὸς *Ἐλευσινώτης*, πρῶτος σανδαλοποιός,
εὐπατρίδης βρακοφόρος καὶ ὅτ' ἔλ' γλέντι' αὐτοῦ θεός.

Σκαρδάρκος, ὅτ' ἔλ' Ἀθήνας ἀνατραφεῖς τὸ κλίμα,
πρῶτ' ὑπαστυνόμος θαρρῶ ὅτ' ἔλ' τρίτον τμήμα.

Ἀργυρίου, Ἀθηναῖος, πρὸ καιροῦ ὑπαστυνόμος
καὶ δημόσιος εἰσπράκτωρ, ὅτ' αὐτὸς χρεώστας ὅλους τρόμος.

Βουτσαρᾶς δ' Ἀθηναῖος, μὲ μεράκι δυνατό,
πρῶτ' ὑπαστυνόμος καὶ κλητῆρας ἑνταυτῷ.

Πι Κυπαρίσσης, ξακουστὸς ὅτ' ἔλ' Μπόρσας τὸ ἀσκέρι,
ἐπιτίθεται ὡς Πάρεδρος κι' ὁ κόσμος ἄς τὸ ξέρη.

Ὅς Πάρεδροι ἐκτίθενται πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος
καὶ δ' Στροπέλης δ' γνωστὸς κι' ὁ κύριος Σπαντῆδος,
κι' ὁ Μπέσας, ποῦ ἀδιάκοπα γιὰ τοὺς τυράννους σκοῦζει,
ποῦ ἔδγαζε τὸν *Κεραυνὸ* κι' ὀλίγον τι τὸ τσοῦζει.

Λιβάδας, Πάρεδρος κι' αὐτὸς, φωνάζων διατόρως,
Νεαπολίτης καφφετζῆς καὶ πρῶτ' οερβιτόρος.

Ἄγγελος Κουτσογιάννης, πολὺ βροσνισμένος,
καὶ τοῦ διαδόλου κάλτσα καὶ τετραπερασμένος.

Ὁ φίλος *Παπαλεξανδρῆς*, γιὰ Πάρεδρος κι' αὐτὸς,
τῆς ἀληθείας πρόμχως καὶ ψεύτης δυνατός.

Πατσατζόπουλος δ' Ἄλφα, κτηματίας Μακεδῶν,
κατοικῶν, καθὼς μοῦ εἶπαν, εἰς ἀνώνυμον ὁδόν.

Βούκρας, υἱὸς ἀγωνιστοῦ, ὅς ἔλ' λέγω δὲ συντόμως
πῶς ἐχρημάτισε κι' αὐτὸς ποτὲ ὑπαστυνόμος.

Δημήτριος Δημόπουλος, γι' αὐτὸν γνωρίζω μόνον
πῶς φαίνεται ὡς ἔγγιστα σαράντα δύο χρόνων.

Χατζῆ Ἀθανασίου, ὀλίγον γαλκντόμος,
μεγάλος κτηματίας καὶ ὅχ' ὑπαστυνόμος.

Γιασεμίδης, τυπογράφος, ὅπου στάμπκις ἀραδεύει,
ἀλλὰ σκότος ἕως τώρα τὰ τοῦ βίου του σκεπάζει.

Κάπα Ρήγας, ταβερνιέρης, καὶ γερός μπεκροκανάτης,
μὲ βιδάριον ποτὲ τοῦ μὴ ποτίζων τοὺς πελάτας.

Κρασσᾶς δ' Ἐπιανήσιος, γυιὸς τοῦ ποτὲ Βασιλῆ,
ποῦ ἔχει γιὰ τὴ μύτη τοῦ μεταξωτὸ μαντύλι.

Ἀρσεῦρτης ὁ *Γάμα*, ὅπου χώνεται εἰς ὅλα,
τοῦ *Λαοῦ* ποτὲ συντάκτης, ποῦ ἔτιναξε τὰ κώλα.

Πολυζῶης, κτηματίας, ὁ υἱὸς τοῦ Πολυζῶη,
ὅπου ἂν καὶ ξενοδόχος ἐβαστοῦσε ἀπὸ οἴου.

Νικολαΐδης, νέος πολὺ κοινωνικός,
ὅτ' ἔλ' καφφενὲ *Σταδίου* πελάτης τακτικός.

Βάθης, πρῶτ' φωτογράφος, εἰς τὴν τέχνην ἑνταυτῷ,
τώρα δὲ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ποῦ καὶ τοῦ φωτογραφῶν.

Βαλῶσης δ' μελίτης καὶ πρῶτος ὅτ' ἔλ' χορὸς...
ἀπὸ τὰ μαῦρα ὅγῃ καὶ ἄλλοτε θαρρῶ.

Παυλίδης, νέος νομικός, ἀλλὰ καὶ κτήτωρ οἶνων,
καὶ δαμαστής τῶν μελισσῶν καθὼς καὶ τῶν κηφήνων.

Λούμας, τοῦ τέκλιν *Μίχρος*, ὁ ἦρ εἰλικρινής,
ὅπου κακὸ γιὰ τοῦτον δὲν ἄκουσε κανεῖς.

Ἐφιδὸν Ταάτσος, ἔμπορος, πιστὸς εἰς πᾶν καθήκον,
ὅτ' ἔλ' μυταράδων καὶ αὐτὸς τὴν γενεὰν ἀνέκων.

Τσούρας, ποῦ ἔλ' δὲ ντουνηῖς πρὸ χρόνων τὸν γνωρίζει,
ποῦ κάθε τόσο θέατρα καὶ καφφενέδες κτίζει,
ποῦ εἶναι πάντα βρασιλικὸς καὶ κάποτε γιὰ χάρι
κανένα πόντο ἂν πασάν ὅτ' ἔλ' τέρσο τίρο βάζει.

Ὅτ' ἔλ' ἐρχόμενον ὁ βίος τῶν Δημάρχων Πειραιῶς,
κι' ἄς τὸ ξέρη ἀπὸ τώρα ὁ κυρίαρχος λαός.

Τοῦ Ῥωμιοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ἔλ' τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδα συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυσιῶν — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφφενὲ τῶν «Ἐθ' Φρονούντων» — νύκτα ἔλ' συζητούντων,
μὲ μπακάλη' ες καμπόσους — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους
μ' ὀρητήρια σαντοῦρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρια.